

Szent György (271 körül – 303. április 23.), római kori katona és keresztény mártír. Szentté avatását a legtöbb keresztény egyház elismeri egyike a leghíresebb katonai szenteknek. Leginkább a sárkányt legyőző lovag képében ismert, emellett több ország és város védőszentjeként is tisztelik. Egyike a tizennégy segítőszentnek. A György-legenda azt a keresztény meggyőződést fejezi ki, hogy a hit megszünteti a démonok uralmát, és a gonoszt minden alakjában legyőzi.

Előkelő kappadókiai családból származott. Diocletianus császár alatt hadiszolgálatba lépett. Kiváló kardforgató képességének és más tulajdonságainak is köszönhetően hamar magas pozícióba jutott. Ám amikor a császár a keresztényeket üldözni kezdte, lemondott hivataláról, és ellene fordult. Emiatt börtönbe vetették, és miután a legkegyetlenebb kínzásokkal sem bírták őt hitétől eltéríteni, 303-ban kivégezték.

Szent György nap. Európa nagy részén ősi pásztorünnep, az állatok első kihajtásának a napja. Gonoszjáró nap, ezért a kerítésre, ajtókra tüskés ágakat tesznek, hogy a boszorkányokat távol tartsák. Az állatokat - az ártó szellemek, a rontás elkerülése végett - Szent György napi tűzön hajtják keresztül, hogy a füsttől megtisztuljanak.

Ünnepnapjai: április 24. – a keresztény egyházak többségében. Május 6. – a Juliánus-naptárhoz ragaszkodó ortodox egyházakban. November 23. – a grúz egyházban

Forrás Wikipédia

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa szavai áprilisban...

"Juhaim hallgatnak szavamra..."

Április 3.

...

„Béke veletek!” (Jn 20,21): így köszöntötte Krisztus tanítványait; a korunkban élő emberek is ezt a békét várják. Ez nem tárgyalással elért béke, nem valami nem működő dolognak a felfüggesztése: ez az ő békéje, az a béke, amely a feltámadt Krisztus szívéből származik, az a béke, amely legyőzte a bűnt, a halált és a félelmet. Ez a béke nem megoszt, hanem egyesít; az a béke, amely nem hagy egyedül, hanem azt érezteti velünk, hogy elfogadottak és szeretettek vagyunk; az a béke, amely a fájdalomban is megmarad és reménységet virágoztat. Ez a béke, mint húsvét napján, mindig Isten megbocsátásából születik, újból és újból, aki megszünteti szívünk nyugtalanságát. A béke hordozójának lenni: ezt a küldetést kapta az egyház húsvét napján. Krisztusban arra születünk, hogy a kiengesztelődés eszközeiként mindenkinek elvigyük az Atya megbocsátását, hogy feltárjuk az ő csak szeretetet sugárzó arcát az irgalmasság jeleiben.

A válaszos zsoltárban azt énekeltük: „Szeretete örökre megmarad” (Zsolt 117/118,2). Így igaz, Isten irgalmassága örök; nem ér véget, nem merül ki, nem adja meg magát a bezárkózásnak és nem fárad el soha. Ebben az „örökre” szóban találunk támaszt a megpróbáltatás és a gyengeség pillanataiban, mert biztosak vagyunk abban, hogy Isten nem hagy el minket: ő örökre velünk marad! Köszönjük meg, hogy ilyen nagy az

ő szeretete, melyet képtelenek vagyunk megérteni: annyira nagy! Kérjük a kegyelmet, hogy sose fáradjunk bele abba, hogy merítsünk az Atya irgalmasságából és elvigyük azt a világba: kérjük, hogy mi magunk is irgalmasak legyünk, hogy mindenfelé terjesszük az evangélium erejét, hogy megírjuk az evangéliumnak azokat a lapjait, amelyeket János apostol nem írt meg.

Április 9.

...

De az alamizsnálkodásnak áldozatnak is kell lennie számunkra. Emlékszem egy anyukára: három gyermeke volt, nagyjából hat-, öt- és háromévesek. Mindig azt tanította gyermekeinek, hogy adjanak alamizsnát azoknak, akik kérnek tőlük. Egyszer éppen ebédeltek: mindegyik egy-egy szelet milánói kotlettet evett, vagy ahogy az én földemen mondják: rántott húst. Kopogtattak. A legnagyobb gyermek megaját nyitni, majd visszatér: „Anyu, egy szegény ember az, és enni kér.” „Mit csináljunk?” – kérdezte az anya. „Adjunk neki enni – válaszolták mindnyájan – adjunk neki!” „Jól van: add ide a húsd felét, te is a tied felét, te is a tied felét, és készítsünk neki két szendvicset!” „Ne, anyu, ne!” „Nem? Adj a tiedből, azt add, ami áldozatot jelent neked.” Ez jelenti azt, hogy belépek a szegény ember életébe. Megvonok valamit magamtól, hogy neked adjam. Azt mondom a szülőknél: neveljétek gyermekeiteket arra, hogy így adjanak alamizsnát, és nagylelkűen bánjanak azzal, amijük van.

Tegyük magunkévá Pál apostol szavait: „Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy így, kemény munkával kell az erőtlenekekről gondoskodnunk, emlékezve az Úr Jézus szavaira. Mert ő maga mondta: Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35; vö. 2Kor 9,7). Köszönöm!

Április 17.

A pásztor és a juhok képe tehát arra a szoros kapcsolatra utal, amelyet Jézus mindannyiunkkal ki akar alakítani. Ő a mi vezetőnk, a mi mesterünk, a mi barátunk, a mi példaképünk, de mindenekelőtt a mi Megváltónk. Az evangéliumi szakaszban található következő mondat ugyanis kijelenti: „Örök életet adok nekik, nem vesznek el soha, és senki nem ragadja ki őket kezemből” (Jn 10,28). Ki beszélhet így? Egyedül Jézus, mert Jézus „keze” teljesen egy az Atya „kezével”, és az Atya „nagyobb mindenkinél” (Jn 10,29).

Ezek a szavak teljes biztosságról és végtelen gyengédségről árulkodnak. Életünk teljesen biztonságban van Jézus és az Atya kezében, ők ugyanis

egyek, egyetlen szeretet, egyetlen irgalmasság, melyeket a keresztdózot egyszer s mindenkorra kinyilatkoztatott nekünk. Hogy megmentse az eltévedt juhokat, amilyenek mi, mindannyian vagyunk, a pásztor bárányá tette magát, és engedte, hogy leöljék, hogy magára vegye és eltörölje a világ bűnét. Ily módon Jézus nekünk adta az életet, mégpedig a bőséges életet (vö. Jn 10,10)! Ez a misztérium állandóan megújul – mindig meglepő alázatban – az eucharisztia asztalán. Oda gyűlnék össze a juhok, hogy táplálkozzanak, ott válnak eggyé egymással és a jó pásztorral.

Ezért nem félünk többé: életünk már megmentetett a pusztulástól. Semmi és senki nem tud kiszakítani minket Jézus kezéből, mert semmi és senki nem tudja legyőzni az ő szeretetét. Jézus szeretete legyőzhetetlen! A gonosz, Istennek és az ő teremtményeinek nagy ellensége, sokféleképpen próbálja elragadni tőlünk az örök életet. Ám a gonosz semmire sem képes, ha mi magunk nem nyitjuk meg előtte lelkünk ajtaját és nem követjük csaló hízelgéseit.

Szűz Mária hallgatta és tanulékonnyan követte a jó pásztor hangját. Ő segítsen minket, hogy örömmel fogadjuk Jézus hívását, hogy tanítványai legyünk, és hogy mindig abban a bizonyosságban éljünk, hogy Isten atyai kezében vagyunk.

...

Kedves testvéreim!

Köszönetet mondok azoknak, akik imájukkal kísérték tegnapi látogatásomat Lesbosz szigetén, Görögországban. A menekülteknek és a görög népnek elvittem az egyház szolidaritását. Velem volt Bartholomaios ökömenikus pátriárka, valamint Athén és egész Görögország érseke, Hierónümosz, hogy kifejezzük az Úr összes tanítványának szeretetben való egységét. Meglátogattuk az egyik menekülttábor: a menekültek Irakból, Afganisztánból, Szíriából, Afrikából, sokféle országból érkeztek. Mintegy háromszáz menekültet üdvözöltünk, egyesével. Mindhármán, Bartholomaios pátriárka, Hierónümosz érsek és én. Sok gyermek volt köztük; némelyik – e gyermekek közül – tanúja volt szülei és társai halálának, a tengerbe fulladtak. Sok fájdalmat láttam! Szeretnék elmesélni egy különleges esetet, egy olyan fiatalemberét, aki még nincs negyvenéves. Tegnap találkoztam vele, ott volt mellette két gyermeke is. Ő muszlim, és elmesélte nekem, hogy egy keresztény lányt vett feleségül, akivel szerették és tisztelték egymást. De sajnos ennek a lánynak a terroristák elvágta a torkát, amiért nem volt hajlandó megtagadni Krisztust és elhagyni hitét. Ő vértanú! És az a férfi vigasztalhatatlanul sírt...

Forrás: <https://hu-hu.facebook.com/ferenc.papa.beszedei.irasai/>